

Sygn. akt: I 1 C 27/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny Sekcja d/s rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym
w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Iwona Tusk-Kasiewicz
Protokolant:	st. sekr. sądowy Maja Żyrek

po rozpoznaniu w dniu 6 kwietnia 2017 r. w Gdyni

sprawy z powództwa Gminy M. G. - Zarządu (...) z siedzibą w G.

przeciwko T. B.

o zapłatę

I. Oddala powództwo;

II. Kosztami postępowania, które uznaje za uiszczone, obciąża powoda.

UZASADNIENIE

Powód Gmina M. G. – Zarząd (...) w G. wniósł o zasądzenie od pozwanego T. B. kwoty 193,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 18 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania. W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwany dokonał przejazdu pojazdem komunikacji miejskiej należącym do powoda bez ważnego biletu, w związku z czym zobowiązany był zapłacić opłatę dodatkową w kwocie 184,00 zł. Powód nadto wskazał, że pozwany nie uiścił opłaty dobrowolnie w związku z czym powstały koszty dodatkowe, związane z kosztami pocztowymi wysłanego upomnienia, co razem stanowi wartość niniejszego sporu.

(pozew – k. 2-3v.)

Nakazem zapłaty z dnia 17 października 2016 r., wydanym w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt I 1 Nc 8853/16, referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

(nakaz zapłaty – k. 7)

Od powyższego nakazu zapłaty pozwany T. B. wniósł sprzeciw, którym zaskarżył wydany nakaz zapłaty w całości i wniósł o oddalenie powództwa. Pozwany podniósł zarzut nieistnienia zobowiązania i nieudowodnienia wysokości roszczenia. Pozwany zaprzeczył, aby odbył podróż w czasie i w dacie podanej w pozwie, a tym bardziej, że nie skasował biletu. Pozwany wskazał, że powód w żaden sposób nie udowodnił, że pozwany zawarł z powodem umowę przewozu, zaś załączony do pozwu kwit potwierdzający odbiór opłaty dodatkowej nie został podpisany przez pozwanego, nadto pozwany nie otrzymał wezwania do zapłaty. Pozwany nadto wskazał, że powód posiada jego dane personalne

najprawdopodobniej z uwagi na to, że wykupił bilet miesięczny (...). Zdaniem pozwanego powód nie udowodnił również wartości roszczenia.

(sprzeciw – k. 20-21v.)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 października 2015 r. w autobusie linii N20, należącym do Zarządu (...) w G., kontroler numer 49 sporządził raport opisowy kontrolera biletów o numerze (...). Jako osobę podróżującą bez ważnego biletu wskazano T. B.. Raport sporządzono na podstawie dowodu osobistego o numerze i serii (...). Na raporcie wskazano wysokość opłaty dodatkowej w kwocie 180,00 zł oraz przewoźne w kwocie 4,00 zł. Odbiór dokumentu opłaty dodatkowej nie został potwierdzony podpisem pasażera, nie wskazano również przyczyny braku podpisu pasażera.

okoliczność niesporna, a nadto raport opisowy kontrolera biletów - k. 5-5v.

W dniu 2 października 2015 r. T. B. nie korzystał z przejazdu autobusem linii N20 należącym do Zarządu (...) w G.. W dniu 2 października 2015 r. T. B. nie był kontrolowany przez kontrolera biletów w autobusach Zarządu (...) w G..

dowód: zeznania pozwanego T. B. – zapis audio-video rozprawy z dnia 6 kwietnia 2017 r. – 00:01:15-00:12:56, k. 40-41

W dniu 27 listopada 2015 r. Zarząd (...) w G. wysłał do T. B. wezwanie do zapłaty.

okoliczność niesporna, a nadto raport opisowy kontrolera biletów - k. 5-5v ., lista wysyłanych przesyłek – k. 34-36

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z w/w dokumentów przedłożonych przez stronę powodową w toku postępowania.

Rozpoznając niniejszą sprawę Sąd dopuścił dowód z przesłuchania stron, z przyczyn faktycznych ograniczając go do przesłuchania jedynie pozwanego T. B..

Ustalając stan faktyczny sprawy Sąd w całości oparł się na wiarygodnych, spójnych i konsekwentnych zeznaniach pozwanego T. B..

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie bezspornym było, że w dniu 2 października 2015 r. kontroler Zarządu (...) w G. sporządził raport opisowy kontrolera biletów o numerze (...), w którym jako osobę podróżującą autobusem linii N20 bez ważnego biletu wskazał T. B.. Kwestią sporną było to, czy osobą odbywającą w dniu 2 października 2015 r. podróż bez ważnego biletu środkiem komunikacji miejskiej linii N20 należącym do powoda rzeczywiście był pozwany T. B., w szczególności, że odbiór dokumentu opłaty dodatkowej nie został potwierdzony podpisem pasażera ani też nie wskazano przyczyn braku podpisu pasażera.

Podstawę faktyczną roszczenia powoda stanowiła okoliczność przejazdu przez pozwanego środkami komunikacji miejskiej bez ważnego biletu. Fakt ten stwierdzony został przez powoda w oparciu o raport opisowy kontrolera biletów o numerze (...) sporządzony na podstawie dowodu osobistego o numerze i serii (...) i – jak należy przypuszczać – ustnego oświadczenia osoby dokonującej przejazdu. Podstawę prawną żądania powoda stanowił więc art. 33a ust. 3 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. prawo przewozowe (tj. Dz.U. z 2015 r., poz. 915). Pozwany zaś zakwestionował, aby to on w dniu 2 października 2015 r. odbywał podróż autobusem linii N20 i to bez ważnego biletu.

Powyższe zarzuty pozwanego kwestionują wiarygodność dokumentu prywatnego, jakim jest raport kontrolera, a który stanowi jedyny powołany przez powoda dowód świadczący o przejeździe pozwanego bez ważnego biletu.

Należy wskazać, że raport, na który powód się powoływał stanowi, jako dokument prywatny, zgodnie z art. 245 k.p.c. dowód jedynie tego, że kontroler sporządził ten raport o treści załączonej do pozwu w niniejszej sprawie. Raport sporządzony przez kontrolera jest niewątpliwie dokumentem prywatnym pochodzącym od powoda, którego wiarygodność pozwany konsekwentnie kwestionował. Zgodnie zatem z treścią art. 253 k.p.c. to powód powinien w tej sytuacji – jako strona, która chce skorzystać z przedmiotowego dokumentu - udowodnić jego prawdziwość (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21 maja 2009 roku w sprawie o sygn. V CSK 439/08, LEX nr 518121), tym bardziej, że dokument ten został sporządzony przez powoda a pozwany zaprzecza okolicznościom w nim stwierdzonym.

Strona powodowa nie przedstawiła natomiast żadnego innego dowodu wskazującego na dokonanie przez pozwanego przejazdu bez ważnego biletu, poza owym raportem. Sąd zaś w całości dał wiarę zeznaniom pozwanego T. B. kwestionującym w całości twierdzenia powoda. Uznać zatem należało, że powód nie udowodnił aby pozwany zawarł z nim umowę przewozu, tj. aby w dniu 2 października 2015 r. jechał autobusem wskazanym w raporcie opisowym i to bez ważnego biletu. Należy wskazać, że strona powodowa nie przedstawiła żadnego innego dowodu na potwierdzenie przejazdu przez pozwanego bez ważnego biletu poza owym protokołem kontroli, który został zakwestionowany przez pozwanego.

Odnosząc się do kolejnego zarzutu pozwanego, należy zauważyć, że powód w żaden sposób nie wykazał, aby rzeczywiście poniósł koszty dodatkowe (koszty pocztowe) w wysokości 9,00 zł, albowiem ze złożonej przez powoda listy wysyłanych przesyłek, w tym przesyłki kierowanej w dniu 25 listopada 2015 r. do pozwanego, wynika, że koszt tej przesyłki wyniósł 4,20 zł.

Mając na uwadze jedną z podstawowych zasad postępowania cywilnego, a mianowicie obowiązku udowadniania faktów i twierdzeń przez stronę wywodzącą z tychże faktów skutki prawne, określoną w dyspozycji art. 6 k.c., Sąd uznał, iż to rzeczą powoda było dążyć do zgromadzenia i przedstawienia Sądowi należytego rodzaju dowodów, czego powód nie uczynił. Wszelkie zatem zaniechania podejmowania takich działań przez powoda, jego ewentualne zaniedbania i przeoczenia, stanowią zarazem wyraz woli strony powodowej i pociągać muszą za sobą niekorzystne dla niej skutki procesowe.

W tym stanie sprawy Sąd na mocy art. 33a ust. 3 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. prawo przewozowe (tj. Dz.U. z 2015 r., poz. 915) w zw. z art. 6 k.c. a contrario oddalił powództwo jak w pkt I sentencji wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wyniki procesu. Powód przegrał niniejsze postępowanie w całości, a zatem Sąd w pkt II wyroku obciążył go powstałymi kosztami postępowania, uznając je za uiszczone w całości.